Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

2. července 2026 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem trestního stíhání a výkonu trestu odnětí svobody – Článek 6 odst. 1 – Vystavující justiční orgán – Článek 8 odst. 1 písm. c) – Vydání evropského zatýkacího rozkazu státním zastupitelstvím na základě vnitrostátního zatýkacího rozkazu vydaného soudcem – Absence soudního přezkumu vydání evropského zatýkacího rozkazu – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Účinná soudní ochrana“

Ve věci C-446/26 PPU [Blerens] [i],

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím rechtbank Amsterdam (Soud prvního stupně v Amsterodamu, Nizozemsko) ze dne 6. května 2026, došlým Soudnímu dvoru dne 6. května 2026, v řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na

RI,

za účasti:

Openbaar Ministerie,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení: M. L. Arastey Sahún, předsedkyně senátu, J. Passer, E. Regan (zpravodaj), D. Gratsias a B. Smulders, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 6. května 2026, došlé Soudnímu dvoru téhož dne, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k rozhodnutí pátého senátu ze dne 21. května 2026, že se této žádosti vyhovuje,

* Jednací jazyk: nizozemština.

[i] Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34) ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení týkajícího se toho, aby byl v Nizozemsku vykonán evropský zatýkací rozkaz, který příslušný řecký orgán vydal na řeckého státního příslušníka RI, jenž pobývá na území Nizozemska, za účelem trestního stíhání a výkonu několika trestů odnětí svobody.

Právní rámec

3 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, v odstavci 3 stanoví:

„Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

4 Článek 6 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, v odstavci 1 stanoví:

„Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.“

5 Článek 8 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, v odstavci 1 stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

[…]

c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

[…]“

6 Článek 15 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, v odstavci 2 stanoví:

„Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může

stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.“

7 Článek 26 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Započtení doby vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě“, v odstavci 1 stanoví:

„Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

Původní řízení a předběžná otázka

8 Dne 29. dubna 2025 vydalo státní zastupitelství u Efeteio Thessalonikis (Odvolací soud v Soluni, Řecko) (dále jen „řecké státní zastupitelství“) na RI evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání pro opakované domácí násilí a ublížení na zdraví, což jsou trestné činy, za které lze v Řecku uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby deseti let v případě prvního trestného činu a dvou let v případě druhého trestného činu, a dále za účelem výkonu čtyř trestů odnětí svobody v délce pěti let, dvou let, jednoho roku a čtyř měsíců.

9 Tento evropský zatýkací rozkaz se v rozsahu, v němž byl vydán za účelem trestního stíhání, opírá o vnitrostátní zatýkací rozkaz, který byl dne 29. května 2018 vydán vyšetřujícím soudcem Protodikeio Katerinis (Soud prvního stupně v Katerini, Řecko), doplněn usnesením téhož soudce ze dne 22. října 2018 a ponechán v platnosti na základě nařízení Rady pro přečiny v Katerini č. 26/2019.

10 Dne 30. října 2025 podal státní zástupce u rechtbank Amsterdam (Soud prvního stupně v Amsterodamu, Nizozemsko) k uvedenému soudu, který je předkládajícím soudem, návrh na výkon uvedeného evropského zatýkacího rozkazu. RI byl na základě tohoto evropského zatýkacího rozkazu vzat do vazby za účelem jeho předání do vystavujícího členského státu.

11 V mezitímním rozsudku ze dne 24. března 2026 předkládající soud konstatoval, že předání RI musí být odmítnuto u tří ze čtyř odsouzení, na nichž je evropský zatýkací rozkaz založen, avšak v této fázi nevidí žádný důvod k úplnému odmítnutí jeho předání, a to bez ohledu na to, zda rozhodnutí řeckého státního zastupitelství vydat evropský zatýkací rozkaz může být v rozsahu, v němž se týká trestního stíhání, předmětem soudního prostředku nápravy, který zcela splňuje podmínky vyplývající z účinné soudní ochrany.

12 K tomuto poslednímu bodu zaslal předkládající soud řeckému státnímu zastupitelství jakožto vystavujícímu justičnímu orgánu řadu otázek s cílem zjistit, zda byly podmínky nezbytné pro vydání tohoto evropského zatýkacího rozkazu, pokud jde o část týkající se trestního stíhání, a zejména jeho přiměřenost rovněž zkoumány soudcem ve vystavujícím členském státě v okamžiku vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu nebo později, a pokud tomu tak není, zda může takový soudce ověřit tuto přiměřenost před skutečným předáním vyžádané osoby.

13 Dopisem ze dne 21. ledna 2026 odpovědělo řecké státní zastupitelství na posledně uvedenou otázku, že zaprvé justičním orgánem oprávněným vydat evropský zatýkací rozkaz je státní zástupce u příslušného odvolacího soudu, který rozhoduje o splnění podmínek vydání tohoto zatýkacího rozkazu se zřetelem na zásadu proporcionality, zadruhé řecký soudce, a sice vyšetřující

soudce, posuzuje, zda jsou splněny podmínky vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu s přihlédnutím k zásadě proporcionality, a zatřetí zásada proporcionality je obecně uznávanou zásadou zakotvenou v Ústavě Řecké republiky, která se vztahuje na všechny fáze trestního řízení a byla v projednávané věci zohledněna jak v okamžiku vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu vyšetřujícím soudcem, tak v okamžiku vydání evropského zatýkacího rozkazu.

14 Předkládající soud nejprve zdůraznil, že bez ohledu na skutečnost, že se evropský zatýkací rozkaz dotčený v původním řízení týká rovněž výkonu trestů odnětí svobody, je projednávaná věc srovnatelná s věcí C-722/25, Wertergen, o které rozhoduje Soudní dvůr, a poté zopakoval důvody uvedené v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, která vedla k posledně uvedené věci, a dospěl na základě informací poskytnutých vystavujícím justičním orgánem k závěru, že ve vystavujícím členském státě nemůže soud přezkoumat rozhodnutí státního zástupce vydat evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání před předáním vyžádané osoby. Předkládající soud dále uvedl, že tyto informace mu neumožňují určit, zda příslušný soudce vystavujícího členského státu při vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu provedl nebo může provést přezkum podmínek nezbytných pro vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem trestního stíhání, zejména jeho přiměřenosti, ani zda rozhodnutí vydat vnitrostátní zatýkací rozkaz může být před předáním vyžádané osoby přezkoumáno soudem. V této souvislosti je podle předkládajícího soudu irelevantní, že činy, z nichž je tato osoba v Řecku podezřelá, představují s ohledem na svou povahu a sankci, kterou za ně lze uložit, závažné trestné činy a uvedená osoba pobývá mimo řecké území.

15 Podle předkládajícího soudu tedy existuje pochybnost o tom, zda se může vyžádané osobě před jejím předáním do vystavujícího členského státu dostat účinné soudní ochrany buď ve fázi evropského zatýkacího rozkazu, nebo ve fázi vnitrostátního soudního rozhodnutí, k němuž se evropský zatýkací rozkaz váže, tedy ve fázi vnitrostátního zatýkacího rozkazu.

16 V této souvislosti uvedený soud připomíná, že Soudní dvůr v bodech 47 a 48 rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), rozhodl, že osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, musí mít před svým předáním do vystavujícího členského státu možnost využít účinné soudní ochrany v jedné ze dvou požadovaných fází ochrany, a to buď ve vztahu k evropskému zatýkacímu rozkazu, nebo ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, k němuž se evropský zatýkací rozkaz váže.

17 Podle předkládajícího soudu je pravda, že se uvedený rozsudek týká jiné situace, než je situace dotčená v původním řízení, neboť ve věci, v níž byl uvedený rozsudek vydán, vydal státní zástupce jak evropský zatýkací rozkaz, tak vnitrostátní zatýkací rozkaz.

18 Předkládající soud však není přesvědčen o tom, že z tohoto rozdílu vyplývá, že se v projednávané věci požadavek účinné soudní ochrany před předáním vyžádané osoby v jedné z těchto dvou fází neuplatní. Soudní dvůr totiž podle jeho názoru zakotvil tento požadavek ve své dřívější judikatuře týkající se obou fází ochrany, a to zejména v rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), na který odkazuje v bodech 43 až 47 rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187). Stejně jako v projednávaném případě přitom ve věci, v níž byl vydán první z těchto rozsudků, vydal evropský zatýkací rozkaz státní zástupce, zatímco vnitrostátní zatýkací rozkaz vydal soudce. Podle předkládajícího soudu je tedy málo pravděpodobné, že by se požadavek účinné soudní ochrany stanovený v posledně uvedeném rozsudku neuplatnil v takovém případě, jako je případ dotčený v původním řízení.

19 Předkládající soud zdůrazňuje, že v podobné dřívější věci týkající se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného státním zástupcem u řeckého odvolacího soudu rozhodl, že právo na účinnou soudní ochranu zaručené v článku 47 Listiny není porušeno, jelikož před předáním vyžádané osoby byl vnitrostátní zatýkací rozkaz vydán soudcem, a že po předání této osoby musí být případně možné v souladu s judikaturou vycházející z rozsudku ze dne 13. ledna 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, body 72 a 73), legalitu evropského zatýkacího rozkazu incidenčně přezkoumat trestním soudem příslušným k rozhodování o činech, pro které byl tento zatýkací rozkaz vydán.

20 Předkládající soud si však klade otázku, zda je taková úvaha stále platná, a to ze dvou důvodů.

21 Tato úvaha podle jeho názoru předpokládá, že v případě, kdy byl evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání vydán státním zástupcem, je podmínka spojená s požadavkem účinné soudní ochrany splněna již ve fázi vnitrostátního soudního rozhodnutí, pokud byl vnitrostátní zatýkací rozkaz vydán soudcem. Z bodů 50 až 53 rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), však podle předkládajícího soudu vyplývá, že tato okolnost sama o sobě nestačí, neboť pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán státním zástupcem, musí mít soudce při vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu – a tedy před předáním – možnost přezkoumat podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost.

22 Uvedená úvaha dále podle předkládajícího soudu předpokládá, že soudní přezkum podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenosti, provedený soudcem ve vystavujícím členském státě po předání vyžádané osoby do tohoto členského státu splňuje – stejně jako v případě, jehož se týká rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4) – požadavek účinné soudní ochrany. Z bodů 54 až 57 rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), podle jeho názoru vyplývá, že pouhá možnost, aby byla po předání vyžádané osoby soudem přezkoumána legalita rozhodnutí státního zástupce vydat evropský zatýkací rozkaz, takový požadavek nesplňuje.

23 Za těchto podmínek se rechtbank Amsterdam (Soud prvního stupně v Amsterodamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí [2002/584] ve spojení s článkem 47 [Listiny] vykládán v tom smyslu, že podmínky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou, která musí být poskytnuta osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání – a dále za účelem výkonu trestu odnětí svobody – nejsou splněny, pokud

– byl evropský zatýkací rozkaz vydán státním zástupcem, jehož lze považovat za ‚vystavující justiční orgán' ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, avšak jehož rozhodnutí vydat tento evropský zatýkací rozkaz nemůže být před předáním vyžádané osoby předmětem soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě, přičemž

– dotčený evropský zatýkací rozkaz se opírá v rozsahu, v němž se týká trestního stíhání, o vnitrostátní zatýkací rozkaz vydaný soudcem, který při jeho vydání nepřezkoumal podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména jeho přiměřenost a jehož rozhodnutí nemůže být předmětem takového soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě před předáním vyžádané osoby?“

K žádosti o použití naléhavého řízení o předběžné otázce

24 Předkládající soud požádal, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce podle čl. 23a prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 107 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.

25 Na podporu své žádosti o projednáni věci v naléhavém řízení předkládající soud uvedl, že se předběžná otázka týká oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU a vyžádaná osoba se nachází ve vazbě za účelem předání do vystavujícího členského státu. Rozhodnutí o tomto předání nelze přijmout bez odpovědi Soudního dvora na položenou otázku, a rychlost této odpovědi má tedy přímý a rozhodující vliv na délku trvání této vazby.

26 V této souvislosti je třeba na prvním místě připomenout, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká mimo jiné výkladu čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce tedy může být projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.

27 Pokud jde na druhém místě o podmínku naléhavosti, z ustálené judikatury vyplývá, že tato podmínka je splněna, pokud je osoba dotčená ve věci v původním řízení v okamžiku podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na rozhodnutí Soudního dvora, přičemž je nutné upřesnit, že situaci dotčené osoby je zapotřebí posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (viz zejména rozsudek ze dne 23. dubna 2026, Casotta, C-24/26 PPU, EU:C:2026:333, bod 55 a citovaná judikatura).

28 V projednávaném případě ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že RI je od 27. října 2025 zbaven osobní svobody za účelem předání příslušným řeckým orgánům a že se v této situaci nachází ke dni zkoumání žádosti, aby byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce, přičemž předkládající soud kromě toho v předkládacím rozhodnutí upřesnil, že v důsledku této žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení je vazba RI za účelem jeho předání do vystavujícího členského státu prodloužena o 60 dnů.

29 Otázka položená předkládajícím soudem v podstatě směřuje k tomu, aby mohl jakožto vykonávající justiční orgán určit, zda jej ustanovení unijního práva, kterých se tato otázka týká, opravňují k odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu v rozsahu, v němž byl vydán za účelem trestního stíhání, z důvodu, že tento zatýkací rozkaz nesplňuje požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou, která musí být vyžádané osobě poskytnuta.

30 Kladná odpověď Soudního dvora by v zásadě měla vést k propuštění RI, jelikož jeho předání za účelem trestního stíhání ve vystavujícím členském státě by mělo být odmítnuto a jeho vazba byla prodloužena pouze pro účely této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

31 Je pravda, že v projednávaném případě byl evropský zatýkací rozkaz vydán rovněž za účelem výkonu čtyř trestů odnětí svobody, které byly uloženy ve vykonatelných rozsudcích vydaných ve vystavujícím členském státě, přičemž předkládající soud nemá pochybnosti o předání RI za účelem výkonu jednoho z těchto trestů.

32 Podle čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 přitom musí vystavující členský stát započíst dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána na jeho území v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

33 V tomto směru nevede odmítnutí předání osoby, která je zadržena za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání a na kterou byl rovněž vydán takový zatýkací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody, nutně k jejímu propuštění.

34 Tak je tomu v případě, kdy je délka trestu odnětí svobody, který má být vykonán ve vystavujícím členském státě, dostatečně dlouhá na to, aby mohla absorbovat dobu vazby ve vykonávajícím členském státě.

35 V projednávaném případě přitom ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že v případě předání RI do vystavujícího členského státu mu hrozí trest odnětí svobody v délce nejméně čtyř měsíců.

36 Vzhledem k tomu, že doba vazby RI v Nizozemsku již přesahuje dobu trvání tohoto trestu, je tudíž třeba mít za to, že podmínka naléhavosti je splněna, jelikož ponechání RI ve vazbě v tomto členském státě závisí na rozhodnutí Soudního dvora.

37 Za těchto podmínek je třeba na základě čl. 108 odst. 1 jednacího řádu vyhovět žádosti předkládajícího soudu o projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení o předběžné otázce.

K předběžné otázce

38 Podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora platí, že pokud lze odpověď na položenou předběžnou otázku jasně vyvodit z judikatury nebo pokud o odpovědi na takovou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.

39 Toto ustanovení je třeba použít i v případě této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

40 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán státním zástupcem, který je „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, za účelem trestního stíhání a výkonu trestů odnětí svobody, jsou požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou, která musí být vyžádané osobě poskytnuta, splněny, i když ve vystavujícím členském státě neexistuje možnost uplatnit před předáním této osoby soudní prostředek nápravy proti rozhodnutí tohoto státního zástupce vydat tento evropský zatýkací rozkaz a uvedený evropský zatýkací rozkaz se v části týkající se trestního stíhání opírá o vnitrostátní zatýkací rozkaz vydaný soudcem, který nepřezkoumal podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost, a proti jehož rozhodnutí rovněž nelze před předáním dané osoby podat opravný prostředek.

41 Na úvod je třeba připomenout, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy i zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních

hranic. Zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva konkrétně každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (rozsudek ze dne 29. července 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, bod 36 a citovaná judikatura).

42 Efektivita a řádné fungování zjednodušeného systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení, který zavedlo rámcové rozhodnutí 2002/584, nicméně spočívají na dodržení určitých požadavků stanovených tímto rámcovým rozhodnutím, jejichž rozsah byl upřesněn judikaturou Soudního dvora (rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 36, a usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, bod 40).

43 Na prvním místě je třeba uvést, že podle čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je „vystavujícím justičním orgánem" justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto členského státu.

44 Podle judikatury může tento pojem zahrnovat orgány členského státu, které se účastní, aniž jsou nezbytně soudci nebo soudy, výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu a jednají při výkonu funkcí souvisejících s vydáním evropského zatýkacího rozkazu nezávisle, přičemž tato nezávislost vyžaduje existenci statutárních a organizačních pravidel, jež mohou zajistit, aby vystavující justiční orgán nebyl při přijímání rozhodnutí o vydání takovéhoto zatýkacího rozkazu vystaven jakémukoli riziku, že by podléhal zejména individuálnímu pokynu ze strany výkonné moci [rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 52 a citovaná judikatura].

45 V projednávaném případě není sporné, že se členové státního zastupitelství Řecké republiky účastní výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu. Toto státní zastupitelství tedy spadá pod pojem „vystavující justiční orgán" ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

46 Na druhém místě je třeba poznamenat, že podle čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí evropský zatýkací rozkaz obsahovat údaj o tom, zda existuje „vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem".

47 Z judikatury vyplývá, že dodržení tohoto požadavku má zvláštní význam, neboť z něj vyplývá, že pokud je evropský zatýkací rozkaz vydán proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání, mohla tato osoba již v první fázi řízení využít procesní záruky a základní práva, jejichž ochrana musí být zajištěna justičním orgánem vystavujícího členského státu podle použitelného vnitrostátního práva, a to zejména za účelem přijetí vnitrostátního zatýkacího rozkazu (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 55).

48 Vzhledem k tomu, že čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví požadavek zákonnosti, jehož dodržením je podmíněna platnost evropského zatýkacího rozkazu, musí porušení tohoto požadavku v zásadě vést k tomu, že vykonávající justiční orgán takovému zatýkacímu rozkazu nevyhoví (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 64).

49 Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu tedy na základě požadavku stanoveného v tomto čl. 8 odst. 1 písm. c) zahrnuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba, jelikož k soudní ochraně v první fázi při přijetí takového vnitrostátního soudního rozhodnutí, jakým je vnitrostátní zatýkací rozkaz, se připojuje ochrana, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání evropského zatýkacího rozkazu, k němuž může případně dojít krátce po přijetí uvedeného vnitrostátního soudního rozhodnutí (rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 42 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, bod 44).

50 Pokud jde o opatření, které – stejně jako vydání evropského zatýkacího rozkazu – může ohrozit právo dotyčné osoby na svobodu, tato ochrana vyžaduje, aby alespoň v jedné ze dvou fází uvedené ochrany bylo přijato rozhodnutí splňující požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou (rozsudek ze den 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 63 a citovaná judikatura).

51 Z toho plyne, že pokud právo vystavujícího členského státu svěřuje pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu určitému orgánu, který se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není soudcem ani soudem, takové vnitrostátní soudní rozhodnutí, jako je vnitrostátní zatýkací rozkaz, k němuž se váže evropský zatýkací rozkaz, musí takové požadavky splňovat (rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 44 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, bod 46).

52 Splnění těchto požadavků umožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu zaručit, že rozhodnutí vydat evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání je založeno na vnitrostátním řízení podléhajícím soudnímu přezkumu a že osoba, na kterou byl tento vnitrostátní zatýkací rozkaz vydán, požívala veškerých záruk vztahujících se k přijetí tohoto druhu rozhodnutí, zejména záruk vyplývajících ze základních práv a obecných právních zásad stanovených v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 45 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, bod 47).

53 Mimoto druhá fáze ochrany práv dotyčné osoby předpokládá, že „vystavující justiční orgán" ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí kontroluje dodržování podmínek nezbytných k vydání evropského zatýkacího rozkazu a aniž je vystaven riziku, že bude podléhat externím pokynům, a to zejména ze strany výkonné moci, s přihlédnutím ke všem důkazům v neprospěch i prospěch obviněného objektivně posuzuje, zda je vydání uvedeného zatýkacího rozkazu přiměřené [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 71 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 64 a citovaná judikatura].

54 Je totiž na „vystavujícím justičním orgánu" ve smyslu čl. 6 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí, tj. entitě, která *in fine* přijímá rozhodnutí vydat evropský zatýkací rozkaz, aby zajistil tuto druhou fázi ochrany, a to i tehdy, když se daný evropský zatýkací rozkaz zakládá na vnitrostátním rozhodnutí vydaném soudcem nebo soudem [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 72].

55 Kromě toho je třeba uvést, že pokud právo vystavujícího členského státu svěřuje pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu určitému orgánu, který se sice účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak sám není soudem, rozhodnutí vydat takový evropský zatýkací rozkaz, a zejména přiměřenost takovéhoto rozhodnutí, musí být možno napadnout v uvedeném členském státě soudním prostředkem nápravy, který plně splňuje požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou (rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 46 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, bod 48).

56 Takový soudní prostředek nápravy proti rozhodnutí vydat evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání přijatému orgánem, který se sice účastní výkonu soudnictví a požívá požadované nezávislosti na výkonné moci, avšak není soudem, má zaručit, že soudní přezkum tohoto rozhodnutí a podmínek nezbytných k vydání tohoto rozkazu, zejména jeho přiměřenosti, splňuje požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou (rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 66 a citovaná judikatura).

57 Členským státům tedy přísluší zajistit, aby jejich právní řády účinně zaručily úroveň soudní ochrany požadovanou rámcovým rozhodnutím 2002/584, jak je vykládáno judikaturou Soudního dvora, prostřednictvím procesních prostředků, které zavedou a které se mohou v jednotlivých systémech lišit (rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 67 a citovaná judikatura).

58 V tomto kontextu zakotvení práva na samostatný opravný prostředek proti rozhodnutí vydat evropský zatýkací rozkaz přijatému jiným justičním orgánem, než je soud, představuje v tomto ohledu pouze možnost (rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 68 a citovaná judikatura).

59 Existence procesních pravidel ve vnitrostátním právním řádu, na základě kterých mohou být podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména jeho přiměřenost, předmětem soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě, a to před nebo současně s jeho přijetím, ale i později, je tedy v souladu s požadavky inherentně spjatými s účinnou soudní ochranou (rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 69 a citovaná judikatura).

60 Z této judikatury vyplývá, že pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem trestního stíhání státním zástupcem, který je „vystavujícím justičním orgánem" ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, a váže se na vnitrostátní zatýkací rozkaz vydaný soudcem, splnění všech požadavků inherentně spjatých s účinnou soudní ochranou a zakotvených v článku 47 Listiny vyžaduje, aby podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména jeho přiměřenost, mohly být předmětem soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě.

61 Soudní dvůr již v této souvislosti uvedl, že právo na účinnou soudní ochranu ve smyslu tohoto článku 47 nevyžaduje, aby mohl být tento soudní přezkum proveden před předáním dotyčné osoby příslušným orgánům vystavujícího členského státu [viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, body 79 a 80 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 30. června 2022, Specializirana prokuratura (Informace o vnitrostátním rozhodnutí o zatčení), C-105/21, EU:C:2022:511, bod 44].

62 Je pravda, jak uvádí předkládající soud, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, body 47 a 48), a v usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509, bod 49), rozhodl, že

osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, musí mít před svým předáním do vystavujícího členského státu možnost využít účinné soudní ochrany, a to přinejmenším v jedné ze dvou fází ochrany vyžadovaných uvedenou judikaturou, což tedy předpokládá, že soudní přezkum může být před výkonem evropského zatýkacího rozkazu proveden buď ve vztahu k tomuto zatýkacímu rozkazu, nebo ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, k němuž se tento zatýkací rozkaz váže.

63 Soudní dvůr tedy rozhodl, že čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou, která musí být poskytnuta osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, nejsou splněny, pokud jak evropský zatýkací rozkaz, tak soudní rozhodnutí, k němuž se tento zatýkací rozkaz váže, sice vydal státní zástupce, kterého lze kvalifikovat jako „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, avšak nemohou být předmětem soudního přezkumu ve vystavujícím členském státě před předáním vyžádané osoby vykonávajícím členským státem (rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 60, a usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, bod 54).

64 Jak ovšem vyplývá z předchozího bodu, posledně uvedený požadavek byl ve věcech, v nichž byl vydán uvedený rozsudek a uvedené usnesení, uplatněn z důvodu, že soudce před tímto předáním nevstupoval do žádné ze dvou fází ochrany, jelikož jak vnitrostátní zatýkací rozkaz, tak evropský zatýkací rozkaz byly v těchto věcech vydány státním zástupcem, který byl „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

65 Jak totiž Soudní dvůr výslovně uvedl v bodech 51 až 54 rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), z rozsudku ze dne 12. prosince 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a Tours) (C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, body 67 až 71), a z rozsudku ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (Státní zastupitelství, Švédsko) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, body 46 až 53), vyplývá, že soudní přezkum přiměřenosti rozhodnutí státního zastupitelství vydat evropský zatýkací rozkaz může být proveden nejen před předáním vyžádané osoby, ale i po něm, pokud existuje soubor vnitrostátních procesních ustanovení zaručujících zásah soudce od okamžiku, kdy je na tuto osobu vydán vnitrostátní zatýkací rozkaz, a tedy před jejím předáním, a to tím spíše pokud tento soudce navíc posuzuje podmínky nezbytné k vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost.

66 Požadavek, aby soudní přezkum podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména jeho přiměřenosti, mohl být proveden před předáním vyžádané osoby, který vyplývá z bodů 47, 48 a 60 rozsudku ze dne 10. března 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), jakož i z bodů 49 a 54 usnesení ze dne 22. června 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509), je odůvodněn pouze výjimečně za takových konkrétních okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věcech, v nichž byl vydán uvedený rozsudek a uvedené usnesení, kdy vnitrostátní zatýkací rozkaz ani evropský zatýkací rozkaz nebyly vydány soudcem. Naopak pokud byl některý z těchto zatýkacích rozkazů vydán soudcem, může být tento soudní přezkum v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 59 a 61 tohoto usnesení případně proveden po tomto předání.

67 Z judikatury Soudního dvora tedy vyplývá, že vnitrostátní režim, v němž se evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem trestního stíhání státním zástupcem, který je „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 a proti jehož rozhodnutí nelze

podat soudní prostředek nápravy před předáním vyžádané osoby, váže na vnitrostátní zatýkací rozkaz vydaný soudcem, který neprovádí přezkum podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenosti, je v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 47 Listiny, pokud lze před tímto předáním nebo po něm podat soudní prostředek nápravy stran podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu.

68 V souvislosti s posledně uvedeným je třeba dále připomenout, že vzhledem k neexistenci procesních pravidel ve vystavujícím členském státě, která by umožňovala, aby soud přezkoumal podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost, Soudní dvůr v bodě 72 rozsudku ze dne 13. ledna 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4), v podstatě rozhodl, že unijní právo přiznává soudu tohoto členského státu pravomoc provést incidenční přezkum platnosti evropského zatýkacího rozkazu.

69 V projednávaném případě ze skutečností uvedených v předkládacím rozhodnutí vyplývá, že podle informací poskytnutých řeckým státním zastupitelstvím v odpověď na žádost předkládajícího soudu kontroluje státní zástupce jakožto „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 splnění podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost, a že soudce, který vydal vnitrostátní zatýkací rozkaz, na němž je tento evropský zatýkací rozkaz založen, takový přezkum evropského zatýkacího rozkazu neprovádí, ale ověřuje pouze to, zda vnitrostátní zatýkací rozkaz splňuje podmínky vydání tohoto vnitrostátního zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost.

70 Podle posouzení provedeného předkládajícím soudem z těchto informací vyplývá, že uvedený soudce ani žádný jiný vnitrostátní soud před předáním vyžádané osoby nekontrolují, zda jsou podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu v souladu se zásadou proporcionality.

71 Z předkládacího rozhodnutí naopak jasně nevyplývá, zda řecké právo stanoví existenci soudního prostředku nápravy po předání vyžádané osoby, který by soudu umožnil provést přezkum podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména pak jeho přiměřenosti.

72 Jeví se tedy, že takový režim by byl v souladu s požadavky inherentně spjatými s účinnou soudní ochranou podle článku 47 Listiny pouze za podmínky, že takový soudní prostředek nápravy ve vystavujícím členském státě existuje, což musí ověřit předkládající soud a případně požádat vystavující justiční orgán, aby mu v souladu s čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 neprodleně poskytl veškeré potřebné doplňující informace.

73 Výkon evropského zatýkacího rozkazu, o který se jedná v původním řízení, by tedy měl být v rozsahu, v němž byl vydán za účelem trestního stíhání, odmítnut pouze v případě neexistence tohoto soudního prostředku nápravy.

74 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán státním zástupcem, který je „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, za účelem trestního stíhání a výkonu trestů odnětí svobody, jsou požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou, která musí být vyžádané osobě poskytnuta, splněny, i když ve vystavujícím členském státě neexistuje možnost uplatnit před předáním této osoby soudní prostředek nápravy proti rozhodnutí tohoto státního zástupce vydat tento evropský zatýkací rozkaz a uvedený evropský zatýkací rozkaz se v části týkající se trestního stíhání opírá o vnitrostátní zatýkací rozkaz vydaný soudcem, který nepřezkoumal podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho

přiměřenost, a proti jehož rozhodnutí rovněž nelze před předáním dané osoby podat opravný prostředek, a to za předpokladu, že ve vystavujícím členském státě existuje soudní prostředek nápravy zaručující přezkum podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména pak jeho přiměřenosti.

K nákladům řízení

75 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán státním zástupcem, který je „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, za účelem trestního stíhání a výkonu trestů odnětí svobody, jsou požadavky inherentně spjaté s účinnou soudní ochranou, která musí být vyžádané osobě poskytnuta, splněny, i když ve vystavujícím členském státě neexistuje možnost uplatnit před předáním této osoby soudní prostředek nápravy proti rozhodnutí tohoto státního zástupce vydat tento evropský zatýkací rozkaz a uvedený evropský zatýkací rozkaz se v části týkající se trestního stíhání opírá o vnitrostátní zatýkací rozkaz vydaný soudcem, který nepřezkoumal podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména jeho přiměřenost, a proti jehož rozhodnutí rovněž nelze před předáním dané osoby podat opravný prostředek, a to za předpokladu, že ve vystavujícím členském státě existuje soudní prostředek nápravy zaručující přezkum podmínek vydání evropského zatýkacího rozkazu, zejména pak jeho přiměřenosti.

Podpisy